

Horlivý panský hajný Hlaváč.

Hlaváč byl jedním z panských hajných na Dušné. Hlaváčovo mládí bylo velmi bouřlivé, ale páni ho měli hodně rádi, protože horlivě proháněl pytláky s tehdejší rakouskou policií. Pytláci chodili na Jasenku pytláčit až od Velkých Karlovic.

Práce nebylo a rodiny neměly co jíst. A tak byl horlivý Hlaváč hlavním nepřítelem pytláků. Dostal několik varování, ale on nedbal. Poslední varování přišlo, když usedl ke stolu s večeří a v tu chvíli oknem prošla střela a džbán s mlékem se rozletěl. Na dveřích pak našel lístek s posledním varováním.

Neposlechl a zavolal četníky. A byla veliká razie. Střílelo se po pytlácích, ti však utekli a vytratili se. Netrvalo však dlouho, asi za 14 dní, pytláci Hlaváče chytili, svázali a posadili do mraveniště. Další den Hlaváče už hledali četníci, kteří ho našli v bezvědomí. Hlaváč se dlouho léčil a na Dušně se už nikdy nevrátil.

Později se stal Hlaváč obecným hajným na Jasence. Ale mstil se i všem pytlákům na Jasence. Pro něho stačilo už jen podezření.

Na Čupu, kousek od Srněnských, byla v lese malá dřevěnice, říkalo se tam „Na chalůpce“. V té dřevěnici bydleli manželé, neměli děti. Ten pán neměl stálé zaměstnání a živil se částečně i pytláctvím. Jednou ho Hlaváč na druhé straně Čupu nacytil, jak klade oka na zajíce. On však začal utíkat a Hlaváč po něm střelil z brokovnice a postřelil ho do zad a zadnice.

Zraněný však stačil doběhnout domů a zalehl hned do postele vedle manželky. Asi za půl hodiny k nim domů přiběhl hajný Hlaváč a bouchal do dveří a oken. Otevřela mu manželka pytláka. Hlaváč na ni začal křičet, kde má muže a vyhrožoval. Ona mu řekla, ať na ni nekřičí, že manžel je doma a s tím obviněním že nemá nic společného. Její manžel už mezitím vstal z postele a Hlaváče rázně vyhnal z domu.

Štěstí, že byla ještě tma a nebylo dobře vidět. Po odchodu Hlaváče se zhroutil, měl už veliké bolesti. Jeho manželka ho položila do postele, dala mu napít slivovice, vzala si husí brka a začala vytahovat broky ze zad a zadnice, rány zalévala slivovicí. Doma se léčil 5 týdnů v posteli. Když se uzdravil, přísahal, že se Hlaváčovi pomstí. To vše se stalo v březnu. V říjnu téhož roku si na Hlaváče počkal na kraji sazenice a ze čtyř metrů mu střelil z kuše šíp do tváře. Vystřelil mu oko.

K hajnému Hlaváčovi se váže také příběh pytláka Zgarby a na Jasence zastřeleného adjunkta Břetislava Vaňka. Pomníček Břetislavu Vaňkovi je umístěn na místě, kde zemřel, na pasekách u Janotů.

V době hospodářské krize měli lidé hlad, proto byli také pytláci, kteří i tímto způsobem donesli rodině něco k snědku. Nebyl to rozmar, ale nutnost přežití.

O Zgarbovi se vědělo, že je pytlák, nebyl jediný pytlák na Jasence. Hlaváč měl na Zgarbu také spadeno, protože se mu ho nikdy nedařilo chytit při pytláčení.

A pak se stalo, že měl Zgarba jednoho podvečera v lomu rande s Milkou Bravencovou. Lom byl na Bravencověm pozemku. V ten podvečer se u hasičské zbrojnice také potkali pan Buš s hajným Hlaváčem, když šli oba do hospody. A za chvíli na to uslyšeli střelnou ránu. A Hlaváč hned řekl, že to byl určitě pytlák Zgarba, protože ho před chvílí viděl jít směrem k lomu a z té strany přece byla slyšet ta rána. Pan Buš s těmito závěry Hlaváče nesouhlasil, až se pohádali.

Zgarbu zatkli a i když se u soudu bránil, že s tou vraždou nemá nic společného, že měl v době vraždy rande v lomu, nevěřili mu. A nevěřili ani Milce Bartoníkové, která to dosvědčila. Soud uvěřil Hlaváčovi, který u soudu tvrdil, že to byl určitě Zgarba, který zastřelil adjunkta Vaňka, a protože je Zgarba pytlák, nemůže se mu věřit. Hlaváčovo slovo mělo u soudu větší váhu, než slovo Zgarby. Zgarba byl odsouzen na doživotí, přestože byl nevinný. Jestli se chtěl Hlaváč tímto pomstít Zgarbovi za to, že ho nikdy nepřistihl při pytláčení, to se už nikdo nedozví.

Někdy kolem roku 1950 byl Zgarba osvobozený, protože se vrah na smrtelné posteli přiznal faráři, že tehdy zastřelil Vaňka a že Zgarba je nevinný. Povídá se, že si Zgarba tenkrát ve vězení odseděl 18 až 20 let.

Zgarbu propustili, oženil se, měl děti, chvíli bydleli v obecním chudobinci na Jasence, pak se odstěhovali na Vsetín.